

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: O. K.

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem, ČAK 15262
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO 00007064
sídlím Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 04. 2024, č.j. CPR-28574-27/ČJ-2023-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort jako správní orgán prvního stupně dne 10. 06. 2023 pod č.j. KRPE-45174-26/ČJ-2023-170022-SV podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“) vydala rozhodnutí o vyhoštění s dobou,

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku, s tím, že na žalobce se vztahují důvody znemožňující vycestování (§ 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 179 zákona č. 326/1999 Sb). Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil v částech výroku, který se týká počátku doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie způsobem uvedeným ve výroku žalovaného rozhodnutí. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Předně uvedl, že v dané věci vydal žalovaný dne 06. 09. 2023 v pořadí první své rozhodnutí, kterým z administrativních důvodů byla část výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výše zmíněného změněna, ve zbylé části bylo toto rozhodnutí potvrzeno, následně žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, na základě které Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozsudkem ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23, zrušil toto předchozí rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, následně žalovaný podal kasační stížnost proti tomuto rozsudku, Nejvyšší správní soud ji zamítl rozsudkem ze dne 15. 02. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024–26. Žalobce hned v úvodu žaloby a poté i opakovaně poukázal na závazný právní názor, uvedený v předchozím rozsudku krajského soudu, potvrzeného i Nejvyšším správním soudem, podle něhož s ohledem na návratovou směrnici (pobyt žalovaného na Slovensku) nemohlo být žalobci uloženo správní vyhoštění, ale povinnost vycestovat ve smyslu § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Následně v žalobě, respektive i části II., žalobce nejprve uvedl, že v dané věci správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu, že nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, byl porušen § 2 odst. 3 a § 4 správního řádu, žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a dále uvedl, že žalovaný *„nepřípustně žongluje s důvody pro vydání rozhodnutí, kdy za nezměněného skutkového stavu věci hledá jakékoliv další důvody pro vydání vyhoštění, kdy v tuto chvíli argumentuje nově výhradou veřejného pořádku, kdy tento argument a institut veřejného pořádku je nedůvodný, vadně vykládaný, neodůvodněný a věcně nesprávný, a v rozporu s judikaturou, přičemž i v tomto bodě je nutno podotknout, že zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí“*. Dále uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného, že vyhoštění žalobce je zcela přiměřeným opatřením, žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti žalovaného rozhodnutí, a to jednak v části týkající se formy uloženého opatření, a i délce správního vyhoštění, když je *„zarážející, s jakou zarputilostí v tomto případě (kdy je na Slovensku povolen a platí řádný dlouhodobý pobyt) trvá správní orgán na vyhoštění účastníka a jde i proti závaznému právnímu názoru KSHK v jeho předešlém rozsudku“*. Žalobce poté (bod 12 žaloby) podrobně rozebírá problematiku správního vyhoštění a rozporu žalovaného rozhodnutí s návratovou směrnicí, opětovně poukazuje na rozpor žalovaného rozhodnutí s názorem zdejšího soudu, uvedeném v jeho předchozím rozsudku, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno, uvádí judikaturu týkající se problematiky správního vyhoštění a povinnosti opustit území členských států Evropské unie vydávané podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce zejména zdůraznil, že je státní příslušník třetí země, který pobýval na území ČR, přičemž je držitelem platného povolení k přechodnému pobytu vydaného jiným členským státem (v daném případě Slovenská republika) nebo pokud pobýval neoprávněně na území České republiky, pak měla policie v souladu s čl. 6 odst. 2 návratové směrnice rozhodnout o jeho povinnosti opustit území podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ledaže by tomu bránily důvody veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti (k tomu srov. rozsudek NSS č.j. 5 Azs 432/2019–29), v dané věci

nebyl narušen veřejný pořádek, nemohla být konstatována výhrada veřejného pořádku nyní za situace totožného skutkového stavu absence dalšího dokazování v tomto směru. Dále uvedl, respektive zopakoval i výklad dané problematiky, obsažený v judikatuře NSS, která byla obsažena i ve výše uvedeném rozsudku NSS ze dne 15. 02. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024–26, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23, zejména zopakoval argumentaci, podle níž § 50a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve slovech „*u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění*“, je s návratovou směrnicí v rozporu, že k této problematice není třeba nějaké další rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce a poukázal i na přímý účinek čl. 6 odst. 2 návratové směrnice, jak je uvedeno i v judikatuře NSS (srov. výše zmíněný rozsudek NSS č.j. 9 Azs 18/2024–26 a rozsudek č.j. 4 Azs 432/2019–29 atd). V daném případě mělo být tedy vydáno pouze rozhodnutí o povinnosti vycestovat, nikoliv rozhodnutí o správním vyhoštění, protože žalobce je jako cizinec držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, a tedy policie může rozhodnout o jeho správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců jen za předpokladu, že mu nelze uložit povinnost opustit území České republiky. Podle čl. 6 odst. 2 návratové směrnice a § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, případně, že tuto povinnost nesplnil. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření v žalobě poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
6. Jak již sám žalobce uvedl v úvodní části žaloby, zdejší soud již v dané věci rozhodoval jednou, kdy předchozí rozhodnutí žalovaného o vyhoštění žalobce ze dne 06. 09. 2023, jímž bylo rozhodnutí správního orgán prvního stupně až na změnu části výroků z administrativních důvodů potvrzeno, tímto rozsudkem bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku, kterou podal žalovaný, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 02. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024–26, zamítl. Není sporu o tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., vycházelo ze skutečnosti, že žalobce na území České republiky v období nejméně od 09. 11. 2022 do 23. 11. 2022 a dále od 01. 05. 2023 do 18. 05. 2023 na stavbě budovy urgentního příjmu v areálu Pardubické nemocnice v ulici Kyjevská 44 v Pardubicích vykonával pracovní činnost na rozvodu elektroinstalace, aniž by k takové činnosti na území České republiky disponoval příslušným oprávněním, čímž naplnil skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu v zaměstnání. Krajský soud v předchozím svém rozhodnutí ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23, předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 06. 09. 2023 (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 06. 09. 2023“), jímž bylo rozhodnutí správního orgán prvního stupně o vyhoštění žalobce v podstatě potvrzeno až

na část jeho výroků změněnou z administrativních důvodů, zrušil z důvodu, že správní orgány s ohledem na čl. 6 odst. 2 návratové směrnice neměly přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž *„pokud jednání žalobce nevyhodnotily jako hrozbu pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, měly postupovat podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vydat rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území ČR“* (srov. bod 23 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23). Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 15. 02. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024-26, v podstatě tento názor zdejšího soudu potvrdil a zamítl kasační stížnost žalovaného, podanou proti zmíněnému předchozímu rozsudku zdejšího soudu, přičemž se v tomto rozsudku podrobně zabýval mimo jiné i vztahem správního vyhoštění a rozhodnutí o povinnosti opustit území.

7. Mezi účastníky rovněž není sporné, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění na Slovensku a odkazuje na čl. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), z čehož vyplývá, že pokud má cizinec povolen pobyt v jiném členském státě EU, je na prvním místě jeho návrat do tohoto státu, ledaže by zde byla dána výhrada veřejného pořádku nebo národní bezpečnost. Mezi účastníky rovněž není sporné a žalobce to ani v žalobě nezpochybnil a ostatně to uvedl i zdejší soud v předchozím svém zrušujícím rozsudku ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23, že na území ČR vykonával nelegální práci bez platného povolení k zaměstnání, ač je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, ostatně, jak to soud uvedl v uvedeném předchozím svém zrušujícím rozsudku v bodu 13, sám žalobce v rámci své výpovědi v průběhu správního řízení uvedl, že si je vědom skutečnosti, že na území ČR pracoval nelegálně, ostatně to nezpochybnil ani v nyní podané žalobě. Mezi účastníky není ani sporu o právním názoru týkajícího se vztahu správního vyhoštění a rozhodnutí o povinnosti opustit území, respektive výkladu této problematiky, který byl zejména obsažen v bodu 37 rozsudku NSS ze dne 15. 02. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024-26, jímž byl v podstatě potvrzen závěr zdejšího soudu, obsažený v jeho předchozím výše zmíněném zrušujícím rozhodnutí. Tento názor (bod 37 cit. rozsudku NSS) shrnuje, že *„...je-li cizinec na území České republiky zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu, tato skutečnost má za následek neoprávněnost jeho pobytu podle čl. 6 odst. 1 návratové směrnice, neboť přestal splňovat podmínku vstupu spočívající ve zdůvodnění účelu předpokládaného pobytu podle čl. 6 odst. 1 písmeno c) Schengenského hraničního kodexu. Jde-li však o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, policie může rozhodovat o jeho správním vyhoštění (navracení) podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců jen za předpokladu, že mu nelze uložit povinnost opustit území České republiky podle čl. 6 odst. 2 návratové směrnice a § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, případně, že tuto povinnost nesplnil. Podmínka rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odstavec 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, že u cizince „nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění“, se nepoužije z důvodu jejího rozporu čl. 6 odst. 2 návratové směrnice. Protože u žalobce nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, krajský soud napadeným rozsudkem správně rozhodl, že rozhodnutí stěžovatelky bylo nezákonné. Vzhledem k tomuto závěru již nebylo třeba zabývat se jinými zákonnými podmínkami správního vyhoštění, včetně toho, zda mu ve věci žalobce nebrání zásada nenavrácení.“* Mezi účastníky rovněž není sporné a vyplývá to i z obsahu předchozího žalovaného rozhodnutí, že toto vycházelo z jiného předpokladu, tedy že v daném případě bylo možné uložit žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1

písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž podmínkami pro aplikaci § 50a odstavec 1 zákona o pobytu cizinců se žalovaný v tomto předchozím svém rozhodnutí nezabýval.

8. V dané věci, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, se však žalovaný touto otázkou nově zabýval, či-li respektoval právní názor zejména zdejšího krajského soudu, obsažený v bodu 23 tohoto rozsudku (rozsudek zdejšího soudu ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23), z něhož vyplývá, že správní orgány neměly s ohledem na čl. 6 odst. 2 návratové směrnice přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ovšem za situace, že pokud jednání žalobce nevyhodnotily jako hrozbu pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, což je i podmínkou pro aplikaci ustanovení § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
9. Podle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění pobytu vydaného jiným členským státem EU a na území pobývá neoprávněně – to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek
10. . Neoprávněný pobyt podle čl. 6 odst. 2 návratové směrnice je dán, jak vyplývá z definice tohoto pojmu v čl. 3 odst. 2 návratové směrnice, nejen u cizinců z třetích zemí, kteří od počátku nesplňovali podmínky vstupu, ale také u těch, kteří tyto podmínky přestali splňovat až po svém vstupu a pobytu na území členského státu (rozsudek NSS č.j. 5 Azs 432/2019–29, bod 19). Oprávněnost, respektive neoprávněnost pobytu je nezbytné vázat na dodržení všech podmínek stanovených v čl. 6 Schengenského hraničního kodexu, a jak uvedl NSS ve zmíněném svém rozsudku v dané věci ze dne 15. 02. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024–26, bod 26 „...Soudní dvůr např. ve vztahu k podmínce podle čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu vyslovil, že po vstupu na území členského státu je oprávněnost pobytu na tomto území i nadále podmíněna dodržáním požadavků plynoucích z tohoto ustanovení, tedy i požadavku, že dotčený cizinec není považován za „hrozbu pro veřejný pořádek“ (rozsudek SDEU ze dne 12. 12. 2019, ve věci E.P., C–380/18, bod 24)“.
11. A právě v dané věci se žalovaný nově na rozdíl od svého předchozího rozhodnutí zabýval otázkou aplikace ustanovení § 50a zákona č. 326/1999 Sb., a na rozdíl od předchozího rozhodnutí, v souladu s předchozím právním názorem zdejšího soudu, uvedeném zejména v bodu 23 jeho rozsudku ze dne 06. 12. 2023, č.j. 36A 8/2023–23, podle něhož v předchozím rozhodnutí nebyly tyto podmínky aplikace ustanovení § 50a odst. 1 řešeny, když jednání žalobce nebylo dosud hodnoceno jako hrozba pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, tak v novém rozhodnutí se v tomto posouzení jednání žalobce žalovaný dostatečně a rozsáhle, srozumitelným způsobem, zabýval, přičemž žalovaný shledal, že se jedná o případ, kdy by žalobce jako cizinec při svém pobytu na území mohl narušit veřejný pořádek, respektive, že ho skutečně narušil a v takovém případě jsou dány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný zejména uvedl, že se žalobce na území České republiky dopustil celé škály „porušení právních předpisů“, konkrétně pak v tom uvedl, že žalobce se dopustil mimo jiné i přestupků pro porušení povinnosti cizince vyplývajících z § 103 písm. n) a v) zákona č. 326/1999 Sb., že v jeho případě došlo ke zcela vědomému zneužití vydaného oprávnění k pobytu jiného členského státu, když záměrem žalobce bylo od počátku přicestovat do České republiky za ekonomickým účelem a vykonávat zde výdělečnou činnost, když sám žalobce v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 18. 05. 2023 explicitně uvedl, že „získání oprávnění k pobytu v České republice mu přišlo příliš složité“, pročež se rozhodl požádat Slovenskou republiku a

navíc se tohoto jednání dopustil již podruhé, či-li opakovaně. Z tohoto jednání žalobce, vyvodil žalovaný zcela logický závěr o tom, že „...nastíněným postupem a nelegálním zaměstnáním (výdělečnou činností) dochází k narušení pracovního trhu, kdy práce v tzv. šedé zóně zapříčiňuje nerovnou hospodářskou soutěž a vede k nerovným pracovním příležitostem. Z neoprávněného zaměstnání neplynou díky absenci zákonných odvodů takové náklady, což v důsledku vede k nižším nákladům na zaměstnance, jakož i k nižší ceně finálního produktu. Neoprávněný výkon výdělečné činnosti je třeba označit za palčivý problém sužující celou Evropskou unii, která se svými opatřeními snaží o regulaci pracovního trhu. Rovněž Česká republika samotná má jasně stanovená pravidla pro přístup cizinců z třetích zemí na pracovní trh. Zcela vědomé obcházení takových předpisů potom nelze označit za prosté či marginální porušení, nýbrž v něm je třeba spatřovat velkou míru společenské škodlivosti. Neoprávněný výkon výdělečné činnosti má tedy nejen vliv na fungování pracovního trhu, ale jeho důsledkem je i únik z daňového systému, neodvádění pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, případně i krácení odvodu zdravotního pojištění. Účastník řízení chtěl získat na území České republiky finanční prostředky, aniž by u toho respektoval právní předpisy, což vedlo k porušení veřejného zájmu na ochraně trhu práce v České republice. Odvolací orgán dále musí označit chování účastníka řízení za způsobilé při pobytu na území závazným způsobem narušit veřejný pořádek do budoucna i z toho důvodu, že účastník řízení v průběhu správního řízení uvedl, že na území České republiky na uvedené oprávnění k pobytu přicestoval takto vykonávat výdělečnou činnost nejméně podruhé, a to za současného evidentního flagrantního porušování veškerých výše uvedených norem a ustanovení, přičemž neoprávněnosti svého počínání si je od počátku vědom. Účastník řízení svůj osobní finanční prospěch staví nade vše a překážkou mu zjevně nejsou hranice Schengenského prostoru, ani pravidla a předpisy regulující možnost vstupu na pracovní trh Evropské unie. Účastník řízení se naučil přijatá omezující opatření obcházet a prostřednictvím zneužití možnosti volného pohybu osob prosazovat vlastní ekonomické zájmy bez ohledu na protiprávní charakter takové činnosti. U účastníka řízení jde o osobnostní rys plynoucí ze snahy o vyřešení vlastní (rodinné) ekonomické situace. Existuje tak důvodný předpoklad, že si obdobným způsobem bude počínat i nadále, resp. v budoucnu. Odvolací orgán tak dospěl na základě veškerých výše uvedených skutečností k závěru, že chování účastníka řízení představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení, a to hned několika zájmů společnosti, kterými jsou zejména zájem na dodržování právních předpisů a regulací, v daném případě jak v oblasti přistěhovalectví a cizinecké problematiky, tak v oblasti pracovního trhu a zaměstnaneckých vztahů, zájem na rovných pravidlech hospodářské soutěže (zabezpečení konkurenceschopnosti společností zaměstnávajících v souladu se zákonem), či dále například zájem na správném řízení daňových záležitostí. Současně lze z jednání účastníka řízení dovodit, že z jeho strany lze obdobné chování očekávat i do budoucna, nebudou-li vůči jeho osobě přijata příslušná opatření. Společenská škodlivost jeho jednání totiž zejména s ohledem na četnost realizovaných skutků (viz veškeré výše uvedené skutečnosti) dosáhla hranice, kterou lze definovat jako závažné narušení veřejného pořádku. V případě účastníka řízení bylo přihlédnuto i k individuálním okolnostem případu ve smyslu jeho životní a rodinné situace, kdy bylo zjištěno, že na území České republiky (Evropské unie) má sice vazby v podobě manželky a dětí, avšak jak vyplývá z vyjádření účastníka řízení, manželka účastníka řízení je rovněž držitelkou oprávnění k pobytu na území Slovenské republiky a děti jsou pak držiteli oprávnění v podobě dočasné ochrany. K uvedenému odvolací orgán dodává, že se jedná zjevně o oprávnění k pobytu, která jsou dočasného (časově omezeného) charakteru a velmi pravděpodobně nejméně zčásti souvisí s ozbrojeným konfliktem na Ukrajině, a současně v případě účastníka řízení byla konstatována

existence překážek vycestování (viz níže), a rozhodnutí o jeho správním vyhoštění tak nebude možné vykonat do doby, než tyto překážky pominou. Dále je třeba v případě držitelů oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem v tomto směru poukázat na existenci tzv. „konzultačního řízení“ (rovněž viz níže). Současně je patrné, že účastník řízení na území České republiky pobýval zejména z důvodu výdělků, přičemž za tímto účelem zneužil víza (oprávnění k pobytu) uděleného jiným členským státem.“

12. Žalovaný tedy uvedl zcela přezkoumatelnou, srozumitelnou a logickou argumentaci, ze které vyplývá, že v daném případě nově respektoval již názor, že je třeba prioritně aplikovat postup ve smyslu § 50a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., avšak zároveň správně se zaměřil na zkoumání existence omezení vylučující postup podle tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že v daném případě důvody veřejného pořádku brání vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž takový postup je v souladu s uvedeným právním názorem zdejšího soudu a i rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2024, č.j. 9 Azs 18/2024-26 (bod 31 a dále i v souladu s rozsudkem NSS č.j. 5 Azs 432/2019-29, bod 21). Krajský soud se s uvedenými závěry žalovaného obsahově ztotožnil, když navíc žalobce v žalobě neuvedl žádnou podrobnou relevantní argumentaci, kterou by tyto závěry žalovaného vyvrátil, když jen uvedl, že žalovaný „nepřípustně žongluje s důvody pro vydání rozhodnutí“ a že žalovaný hledá jakékoliv další důvody pro vydání rozhodnutí o vyhoštění a že tento institut veřejného pořádku je „nedůvodný, vadně vykládaný, neodůvodněný a věcně nesprávný, a v rozporu s judikaturou“, když konkrétní argumentaci k tomu neuvádí, přičemž není úkolem soudu, aby tyto jeho obecné námitky doplňoval o konkrétní argumentaci, neboť „není totiž úkolem soudů ve správní soudnictví, aby nabrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely“, „Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovo advokáta“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 08. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nepřehlédl, že ve svém předchozím rozhodnutí v bodu 22 sice konstatoval, že „ke konstatování hrozby pro veřejný pořádek nebude samo o sobě postačovat jednání spočívající ve výkonu zaměstnání bez povolení“, avšak takové pouhé konstatování není pro danou věc rozhodující, když správní orgán se podrobně otázkou výhrady veřejného pořádku ve svém rozhodnutí na rozdíl od předchozího svého rozhodnutí zabýval a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil.
13. Krajský soud považuje další námitky rovněž za nedůvodné. Předně krajský soud nepovažuje důvodnou námitku o nepřiměřenosti žalovaného rozhodnutí, když správní orgán prvního stupně provedl hodnocení přiměřenosti ukládaného správního vyhoštění ve vztahu k osobě žalobce, proto krajský soud odkazuje na podrobné hodnocení žalovaného na str. 5 až 9 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k otázce nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince se žalovaný zabýval na straně 8, soud se se závěry žalovaného ztotožňuje (zejména bylo na místě poukázat na existenci tzv. konzultačního řízení, v případě žalobce byla konstatována existence překážek vycestování). Námitky, uvedené v úvodních žalobních bodech v části II. žaloby krajský soud považuje za obecné, kdy pouze žalobce uvádí, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, neuvádí však v čem konkrétně nebyl zjištěn skutečný stav věci, když sám žalobce nezpochybnil ani konkrétní závěry správních orgánů týkajících se důvodů vyhoštění

(výkon zaměstnání bez povolení zaměstnání). Rovněž není pravdou, že by přijaté řešení neodpovídalo okolnostem řešeného případu a že nebyly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správních orgánů dotýkala, jak tvrdí žalobce. Jeho námitku, že rozhodnutí je nepřiměřené a že jej nutno vnímat jako „zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postižené správním vyhoštěním a problémy, které mu způsobí do budoucího života“, nemůže mít za následek zrušení žalovaného rozhodnutí, když naopak sám žalobce zcela vědomě a opakovaně flagrantním způsobem porušuje nebo porušil celou škálu právních předpisů, jak uvedl žalovaný na straně 6 a 7 žalovaného rozhodnutí. Rovněž délku doby jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nepovažuje krajský soud za nepřiměřenou, maximální hranice činí tři roky, žalobce opakovaně porušil právní předpisy v České republice, to, že se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání, žalobce žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil ani v žalobě, rozhodnutí správních orgánů krajský soud považuje za plně odůvodněná a přezkoumatelná.

14. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
15. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo a nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. července 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce